

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Lenky Kaniové, soudkyně Jiřiny Chmelové a soudce Ivo Pospíšila v právní věci žalobkyně: **A3/94 Property v.o.s.**, se sídlem Hlavní 450, Herink, zastoupená JUDr. Petrem Šťovíčkem Ph.D., advokátem se sídlem Malostranské náměstí 5/28, Praha 1, proti žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy**, se sídlem Mariánské náměstí 2/2, Praha 1, za účasti osoby zúčastněné na řízení: **Ředitelství silnic a dálnic s. p.**, se sídlem Čerčanská 2023/12, Praha 4, zastoupené JUDr. Ing. Milošem Olíkem, Ph.D., LL.M., advokátem se sídlem Na Pankráci 1683/127, Praha 4, o žalobě proti mezitímnímu rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 4. 2024, č. j. MHMP 696592/2024, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 4. 9. 2024, č. j. 14 A 24/2024 - 74,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se z a m í t á .**
- II. Žalobkyně **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á .**
- IV. Osoba zúčastněná na řízení **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

- I. Vymezení věci

[1] Žalovaný rozhodnutím ze dne 14. 12. 2023, č. j. MHMP 1911177/2023, k žádosti osoby zúčastněné na řízení rozhodl mezitímním rozhodnutím dle § 4a zákona č. 416/2009 Sb., o urychlení výstavby dopravní, vodní a energetické infrastruktury a infrastruktury elektronických komunikací (dále jen „liniový zákon“), a § 24 odst. 3 zákona č. 184/2006 Sb., o odnětí nebo omezení vlastnického práva k pozemku nebo ke stavbě (dále jen „zákon o vyvlastnění“), tak, že odňal vlastnické právo žalobkyně k pozemku parc. č. 2917/113, o výměře 589 m² (orná půda), parc. č. 2917/114, o výměře 191 m² (orná půda), parc. č. 2917/116, o výměře 1252 m² (orná půda), parc. č. 2974/12, o výměře 2592 m² (orná půda), parc. č. 2974/13, o výměře 233 m² (orná půda) a parc. č. 2974/16, o výměře 366 m² (orná půda), které jsou zapsané na listu vlastnictví č. 4317 v k. ú. Ruzyně, obec Praha (dále jen „vyvlastňované pozemky“). Vlastnické právo k vyvlastňovaným pozemkům žalovaný odebral ve prospěch České republiky (jednající prostřednictvím osoby zúčastněné na řízení) za účelem provedení veřejně prospěšné stavby na dálnici D7, označené jako mimoúrovňová křižovatka Aviatická – Ruzyně (dále jen „MUK Aviatická“).

[2] Rozhodnutí žalovaného zrušil Městský soud v Praze (dále „městský soud“) rozsudkem ze dne 14. 12. 2023, č. j. 60 11 A 121/2023 - 90, z důvodu, že se žalovaný věcně nezabýval námitkami proti znaleckému posudku vyvlastnitel (osoby zúčastněné na řízení) předloženého v rámci kontraktačního procesu. Žalovaný poté pokračoval v řízení. Následně mezitímním rozhodnutím ze dne 8. 4. 2024, č. j. MHMP 696592/2024 (dále „napadené rozhodnutí“) opět rozhodl o odnětí vlastnického práva k vyvlastňovaným pozemkům.

[3] I toto rozhodnutí žalovaného napadla žalobkyně žalobou, kterou městský soud rozsudkem označeným v záhlaví zamítl. Předně uvedl, že se správností rozhodnutí o vyvlastnění pozemků podrobně zabýval již v rozsudku ze dne 14. 12. 2023, č. j. 11 A 121/2023 - 90. Žalovanému vytkl, že se nevypořádal s námitkami ohledně znaleckého posudku, na základě, kterého předložil vyvlastnitel nabídku v rámci kontraktačního procesu před zahájením vyvlastňovacího řízení. Městský soud v nynějším řízení konstatoval, že žalovaný tuto vadu napravil tím, že se těmito námitkami žalobkyně řádně zabýval a své závěry podrobně a přezkoumatelně odůvodnil.

[4] Městský soud poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 7. 2021, č. j. 1 As 176/2019 - 53, podle kterého je třeba rozlišovat mezi znaleckými posudky předkládanými v rámci kontraktačního procesu před zahájením vyvlastňovacího řízení a těmi, které jsou podkladem pro rozhodnutí o náhradě za vyvlastněné pozemky. Pokud se námitky týkají posudků z kontraktačního procesu, jde o otázku zákonnosti postupu a splnění podmínek pro vyvlastnění. Vyvlastňovaný proto může namítat, že nabídnutá cena nesplňovala podmínky zákona, a je povinností správního orgánu i správního soudu se touto námitkou zabývat.

[5] Zároveň však městský soud upozornil na to, že se zde rovněž použije liniový zákon, jehož hlavním cílem je zjednodušení a urychlení majetkoprávního vypořádání u klíčových staveb dopravní infrastruktury, při zachování zájmů vlastníků dotčených nemovitostí a třetích osob. Tento cíl se odráží i v možnosti rozhodnout o vyvlastnění vydáním mezitímní rozhodnutí podle § 4a liniového zákona, za předpokladu splnění podmínek pro vyvlastnění, s výjimkou určení výše náhrady. Otázka náhrady je řešena až v řízení navazujícím a není v tomto řízení předmětem posuzování. Jedinou výjimkou jsou

pokračování

právě okolnosti kontraktačního procesu. Neúspěch kontraktačního procesu je totiž nezbytnou podmínkou zahájení řízení o vyvlastnění. Kritérium ceny, resp. podkladového znaleckého posudku, který garantuje zákonnost a „férovost“ takové nabídky ze strany vyvlastnítele, je podmínkou uvedenou v § 3b liniového zákona. Znalecký posudek, předkládaný v rámci kontraktačního procesu před zahájením vyvlastňovacího řízení proto musí vyhovovat požadavkům zákona, především § 3b odst. 2 liniového zákona. To nicméně neznamená, že se bude jednat o posudek dokonale vystihující obvyklou cenu takového pozemku, nebo že v navazujícím řízení o výši náhrady, nemohou být zjištěny skutečnosti, které budou odůvodňovat odlišnou cenu. Znalecký posudek předkládaný v rámci kontraktačního procesu nemusí zcela bezchybně oceňovat cenu obvyklou vyvlastňovaných pozemků, nicméně nesmí obsahovat cenu excesivně odlišnou od ceny obvyklé či cenu zjevně nespravedlivou. Takové nežádoucí skutečnosti v daném případě městský soud nezjistil.

[6] Městský soud shledal námitky žalobkyně ohledně nesprávného ocenění vyvlastňovaných pozemků nedůvodnými. Žalobkyně tvrdí, že její pozemky jsou vysoce lukrativní vzhledem k jejich umístění v katastru hlavního města Prahy a jejich zastavitelnosti. Odhaduje jejich hodnotu až na 15 500 Kč/m². Toto hodnocení však neodpovídá zjištěnému skutečnému stavu pozemků, které znalec Ing. Jaroslav Hába ve znaleckém posudku vyvlastnítele klasifikoval jako ornou půdu nebo úhor dle jejich využití zapsaného v katastru nemovitostí, ze systému využívání zemědělské půdy LPIS, na základě místního šetření i dle grafických podkladů. Způsob využití pozemků žalobkyně žádným způsobem nerozporuje. Podle územního plánu jsou některé pozemky vedené jako zastavitelné, v ploše dopravní, vojenská a sportovní letiště. Nicméně toto není a nebylo jejich faktické využití k datu ocenění znalcem, které je primárním kritériem pro ocenění znaleckým posudkem dle § 3b odst. 2 liniového zákona. Žalobkyně v řízení neprokázala ani žádnou reálnou možnost potenciálního budoucího zhodnocení vyvlastňovaných pozemků.

[7] Městský soud se rovněž neztotožnil s žalobkyní v tom, že by znalec ohledně výběru srovnávaných pozemků za účelem zjištění ceny obvyklé excesivně vybočil ze svých kompetencí, či že by se jednalo o výběr nelogický, či nespravedlivý pro žalobkyni. Znalec pro srovnání vybral pozemky zemědělské, vedené jako orná půda, s ohledem na skutečný stav vyvlastňovaných pozemků k datu znaleckého posuzování, přičemž srovnával pozemky v obdobné lokalitě, tj. na okraji Prahy. Městský soud rovněž nesouhlasil s žalobkyní v tom, že pokud znalec v posudku vybral pouze vzorky prodejů nezastavitelných pozemků, dopustil se právního posouzení, ke kterému není oprávněn. Podle městského soudu se jednalo o otázku posouzení skutečného stavu pozemku za účelem zjištění právě ceny obvyklé, přičemž tato otázka je otázkou odbornou a ryze skutkovou.

[8] Ani poukaz žalobkyně na to, že vyvlastnitel mohl v roce 2018 získat pozemky jiným zákonným způsobem není relevantní. Tato okolnost totiž nemůže mít vliv na nabídku v rámci kontraktačního procesu ani na vyvlastňovací řízení. Žalobkyně nic takového ani v žalobě netvrdila.

[9] Jako nedůvodnou posoudil rovněž námitku žalobkyně, že žalovaný dostatečně nezohlednil jí předložené znalecké dokumenty (znalecký posudek, jeho revizní posudky a dodatek), které oceňovaly vyvlastňované pozemky zcela odlišně. Městský soud k tomu

uvedl, že tyto posudky nejsou pro dané řízení relevantní, jelikož předmětem tohoto řízení je zákonnost kontrakčního procesu v rámci nabídky vyvlastnítele před zahájením vyvlastňovacího řízení. Dokumenty, na které se žalobkyně odvolává, předložila až po zahájení vyvlastňovacího řízení, a proto nemohly nijak ovlivnit fázi kontrakčního procesu s vyvlastnítelem.

[10] Žalobkyně rovněž vyjádřila pochybnosti nad vymezením předmětu vyvlastnění, protože v jiném řízení před městským soudem (sp. zn. 6 A 122/2020) usiluje o prohlášení nezákonnosti zápisu o rozdělení vyvlastňovaných pozemků. Nejvyšší správní soud opakovaně zrušil rozhodnutí městského soudu, naposledy rozsudkem ze dne 19. 7. 2024, č. j. 2 As 145/2024 - 29. Žalobkyně tvrdila, že skutečnost, že žalovaný nepřerušil vyvlastňovací řízení z tohoto důvodu, představuje závažnou procesní vadu. K tomu městský soud uvedl, že přerušení řízení je volitelným institutem správního řádu. Správní orgán má široké uvážení, zda ho využije. Žalovaný měl možnost řízení přerušit, ale nebyl k tomu povinen. Navíc, přerušování řízení v rámci staveb v režimu liniového zákona je nežádoucí, protože jde proti jeho smyslu a účelu. Žalovaný rozhodl, že přerušení není nutné, i přes zrušující rozsudek Nejvyššího správního soudu, což není nezákonný postup.

[11] Podle městského soudu se žalobkyně snaží vytvořit dojem, že zrušující rozsudky Nejvyššího správního soudu prokazují nezákonnost rozdělení vyvlastňovaných pozemků, tedy nesprávné vymezení předmětu vyvlastnění. Městský soud však poukázal na to, že Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 19. 7. 2024, č. j. 2 As 145/2024 - 29, řešil otázku subsidiarity žalobkyní podané zásahové žaloby a nezabýval se přímo zákonností rozdělení pozemků. Z tohoto rozsudku tedy nelze vyvozovat úspěch žalobkyně v probíhajícím řízení, a proto nebyl důvod pro přerušení řízení ze strany žalovaného ani soudu. Vzhledem k tomu, že zápis o rozdělení pozemků z katastru nemovitostí je stále platný, nemusel žalovaný přerušovat vyvlastňovací řízení.

[12] Žalobkyně v řízení vznesla i další žalobní námitky. Proti jejich vypořádání městským soudem však v kasačním řízení nebrojí. Soud je zde proto nerekapituluje, jelikož je podle § 109 odst. 4 s. ř. s. vázán důvody kasační stížnosti.

II. Obsah kasační stížnosti a další podání ve věci

II.a Kasační stížnost

[13] Proti rozsudku městského soudu podala žalobkyně (stěžovatelka) kasační stížnost.

[14] Stěžovatelka namítá, že znalecký posudek vyvlastnítele obsahuje zásadní vady, které vylučují jeho způsobilost jako podkladu pro stanovení kupní ceny vyvlastňovaných pozemků. Vady posudku se vyznačují zejména tím, že srovnává vyvlastňované pozemky určené k výstavbě s pozemky určenými pouze k zemědělskému využití. Rovněž se řada srovnávaných pozemků nachází mimo území Prahy. Tyto vady vedly k absenci zákonného návrhu kupní smlouvy v kontrakční fázi, což je předpokladem vyvlastnění ve smyslu § 5 odst. 1 zákona o vyvlastnění. Cena určená znaleckým posudkem vyvlastnítele byla v tomto procesu nezákonná a neúměrně nízká, a to i po zohlednění zákonného koeficientu. Stěžovatelka nemohla přijmout tuto nezákonnou nabídku státu, a to ani jako poslední

pokračování

možnost před vyvlastněním pozemků. Vzhledem k tomu, že je znalecký posudek vyvlastnítele vadný, je podle stěžovatelky nutné považovat všechna rozhodnutí, která z něj vyplývají, rovněž za vadná.

[15] Pozemky stěžovatelky nejsou na rozdíl od srovnávaných pozemků uvedených ve znaleckém posudku určeny k zemědělskému využití a jsou zastavitelné i bez zohlednění stavby dopravní infrastruktury (MÚK Aviatická) jako účelu vyvlastnění. Znalec Ing. Jaroslav Hába vybral pro posudek vyvlastnítele zcela nevhodný vzorek pozemků, který neodpovídá zákonnému požadavku na srovnatelnost pozemků ve smyslu § 2 odst. 2 zákona č. 151/1997 Sb. o oceňování majetku a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o oceňování majetku“). V posudku dále uvedl, že se řídil textem § 3b odst. 2 liniového zákona a použil pouze vzorky pozemků určených pro zemědělskou činnost, aniž by zohlednil jejich zařazení v územním plánu. Touto úvahou však provedl vlastní právní posouzení, ke kterému znalec není oprávněn. Podle stěžovatelky měl znalec srovnávat pozemky jak podle jejich využití, tak podle jejich zařazení v územním plánu. Znalecký posudek proto nebyl vůbec použitelný pro stanovení výše kupní ceny vyvlastňovaných pozemků. Z toho důvodu je nezákonný i samotný návrh kupní smlouvy, který vyvlastnitel předložil stěžovateli, i nabídková cena ve výši pouhých 290 Kč za 1 m² namísto reálné ceny cca 10 000 až 15 000 Kč za 1 m² pozemků.

[16] Stěžovatelka na podporu tohoto tvrzení přiložila výzvu Magistrátu hlavního města Prahy o záměru prodat pozemky v k. ú. Ruzyně, obec Praha, ze dne 5. 8. 2024. V této výzvě je obcí nabízen k prodeji pozemek parc. č. 1205/6 o výměře 45 m², druh pozemku orná půda, za kupní cenu ve výši 10 210 Kč/m². Stěžovatelka poukazuje na to, že nabídková cena pozemků stejného druhu, a dokonce i ve stejném katastrálním území, činí u stěžovatelky pouze cca 300 Kč/m², tj. za cenu mnohonásobně nižší.

[17] Dále již v řízení před správním orgánem stěžovatelka předložila znalecký posudek zpracovaný Ing. Jarmilou Tichou, revizní odborná posouzení od znalecké kanceláře PKF Apogeo a znaleckého ústavu Vysoké školy technické a ekonomické v Českých Budějovicích. Podle těchto dokumentů má být cena za vyvlastněné pozemky daleko vyšší. Přesto žalovaný bez dalšího zohlednění vyhodnotil pouze posudek vyvlastnítele jako správný a výhrady stěžovatelky jako liché. Pokud ale existuje více znaleckých posudků a odborných revizí, je nepřijatelné, aby žalovaný (nebo soud) jednostranně a bez dalšího určil, který posudek je ten správný. Má-li správní orgán k dispozici dva rovnocenné, ale co do závěru odlišné znalecké posudky, nepřísluší mu, aby sám bez dalšího uvážil, který z nich použije pro rozhodná skutková zjištění a který nikoliv. Naopak je povinen odstranit jejich vzájemné rozpory a nesrovnalosti, a to především prostřednictvím výsledku znalce, popřípadě obou znalců. Pokud by tyto výpovědi nevedly k ozřejnění vzešlých nejasností, bylo by namísto přistoupit k dalšímu znaleckému zkoumání anebo ke zpracování revizního znaleckého posudku. Žalovaný ale takto nepostupoval a jeho rozhodnutí je proto nezákonné. Nezákonný je i napadený rozsudek, neboť uvedenou vadu neodstranil.

[18] Stěžovatelka rovněž namítá, že správní soudnictví je založeno na principu kasace. Soud proto nemůže chybějící argumentaci žalovaného nahradit svým vlastním

odůvodněním toho, zda jsou námitky stěžovatelky ohledně znaleckému posudku předloženého vyvlastnitelem důvodné či nikoliv.

[19] Jelikož musí být znalecký posudek přílohou návrhu kupní smlouvy a je zároveň podkladem pro navrženou výši kupní ceny podle § 5 odst. 2 písm. a) zákona o vyvlastnění a § 3b odst. 1 a 2 liniového zákona, nelze řešit otázku správnosti znaleckého posudku i samotné ocenění až v rámci stanovení náhrady za vyvlastněné pozemky, jak se nesprávně domnívá městský soud. K tomu stěžovatelka poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 7. 2021, č. j. 1 As 176/2019 - 53, podle kterého namítá-li vyvlastňovaný, že cena učiněná v nabídce před vyvlastněním dle § 5 odst. 1 zákona o vyvlastnění tyto podmínky nesplňovala, je povinností jak správního orgánu, tak následně soudu, se touto námitkou zabývat.

[20] Stěžovatelka dále upozorňuje na to, že vyvlastnitel nevyužil své předkupní právo k pozemkům, které měl k dispozici při koupi vyvlastňovaných pozemků stěžovatelkou v roce 2018. Vyvlastnitel dokonce nepodnikl žádné právní kroky ani v letech 2020 a 2021, kdy měl ještě možnost úspěšně uplatnit předkupní právo u soudu a tímto způsobem získat pozemky a předejít tak jejich vyvlastnění. Místo toho v této době začal postupovat podle liniového zákona a stěžovatelce nabídl výrazně podhodnocenou kupní cenu pozemků.

[21] Stěžovatelka rovněž od roku 2020 důsledně zpochybňovala zákonnost rozdělení vyvlastňovaných pozemků, které proběhlo na základě vadného geometrického plánu a nezpůsobilého územního rozhodnutí. Stěžovatelka má i v této věci na rozdíl od městského soudu za to, že žalovaný pochybil tím, že nevyčkal se svým rozhodnutím až do doby rozhodnutí o podané kasační stížnosti stěžovatelky.

[22] Samostatným podáním ze dne 30. 9. 2024 požádala rovněž stěžovatelka o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

[23] Podáním ze dne 6. 11. 2024 stěžovatelka dále sdělila, že se nově dozvěděla o tom, že žalovaný byl při rozhodování o vyvlastnění jejího majetku ve věci podjatý, neboť uzavřel se státem (Ministerstvem dopravy) a přímo i s osobou zúčastněnou na řízení Memorandum o spolupráci na urychlení přípravy a realizaci významných dopravních staveb na území Prahy a Středočeského kraje. Účelem dohody je zejména zkrácení doby nutné pro projednání a vydání příslušných správních rozhodnutí a zahájení realizace dopravních staveb v nejbližší možné době. V daném případě tak zjevně existovalo riziko systémové podjatosti žalovaného, které vylučovalo všechny úřední osoby v této věci a z rozhodování v té věci.

II.b Vyjádření žalovaného

[24] Žalovaný se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnil s napadeným rozsudkem. Má za to, že se otázkou zákonnosti postupu v průběhu kontraktačního procesu zabýval dostatečně. Podle žalovaného znalecký posudek předložený vyvlastnitelem jako podklad kupní smlouvy vadný není a cena jím stanovená není nezákonná. Vyvlastňované pozemky ocenil znalec v souladu s §3b odst. 2 liniového zákona jako zemědělské, protože takový byl k datu ocenění jejich účel.

pokračování

[25] Případný výslech znalce či vyhotovení revizního posudku má dle žalovaného své místo až v navazujícím řízení o náhradě za vyvlastnění, a nikoliv v řízení o vydání mezitímního rozhodnutí.

[26] Argumentace ohledně předkupního práva vyvlastnítele je irelevantní, protože tato okolnost nemá vliv na nabídku v rámci kontraktačního procesu ani na vyvlastňovací řízení jako takové. Stejně tak je nepřipadná i argumentace vztahující se k posudkům a odborným revizím, které stěžovatelka doložila až ve vyvlastňovacím řízení, nikoliv v předcházejícím kontraktačním procesu.

[27] Žalovaný s ohledem na presumpci správnosti správních aktů neměl pochybnosti ohledně rozdělení vyvlastňovacích pozemků, a proto neměl důvod přerušovat řízení, kvůli žalobě zpochybňující zákonnost tohoto rozdělení. Navrhl proto zamítnutí kasační stížnosti jako nedůvodné.

II.c Vyjádření osoby zúčastněné na řízení (vyvlastnítele)

[28] Ve věci se vyjádřila též osoba zúčastněná na řízení (vyvlastnitel), která se ztotožnila s názorem žalovaného a městského soudu, že znalecký posudek, který si nechala pro účely kontraktačního procesu k vyvlastňovaným pozemkům vyhotovit, netrpí vadami a je spolehlivým podkladem pro kupní smlouvu. Vyvlastňované pozemky znalec ocenil správně a podle jejich skutečného stavu. Stěžovatelka si navíc musela být vědoma, že na vyvlastňovaných pozemcích nepůjde postavit nic jiného než stavbu MÚK Aviatická, jelikož ta byla schválena dlouho před tím, než stěžovatelka pozemky koupila.

[29] Vyvlastnitel rovněž nesouhlasí se stěžovatelkou, že znalec provedl vlastní právní posouzení, k čemuž nemá být oprávněn. Znalci při své činnosti musejí aplikovat právní předpisy, které upravují výkon a postupy při znalecké činnosti – primárně zákon č. 254/2019 Sb., o znalcích, znaleckých kancelářích a znaleckých ústavech a zákon o oceňování majetku, jakož i příslušné prováděcí předpisy a ve zvláštních případech i speciální legislativu – např. zde právě liniový zákon a zákon o vyvlastnění. Aplikace těchto právních předpisů v rámci znalecké činnosti nemůže představovat nepřipustné právní hodnocení znalcem. V dané věci se jednalo o otázkou odbornou a ryze skutkovou, která spadá do kompetence znalce.

[30] Vlastní znalecký posudek stěžovatelky, který ocenil pozemky na 15 000 Kč/m² oproti 290 Kč/m² uvedeným v posudku vyvlastnítele nelze v tomto případě použít. Nemovitosti, na kterých byl založen posudek stěžovatelky, se zásadně lišily od vyvlastňovaných pozemků, protože šlo o stavební pozemky s povoleními pro bytovou výstavbu, navíc s již s vydanými územními rozhodnutími i stavebními povoleními. Naopak pozemky stěžovatelky, jsou určeny pro veřejně prospěšnou stavbu MÚK Aviatická a jsou využitelné jako orná půda. Skutečnost, že mezi znaleckým posudkem, předloženým vyvlastnítelem a znaleckým posudkem stěžovatelky, který předložila až v rámci zahájeného vyvlastňovacího řízení existuje diametrální rozdíl v určení ceny, tak neprokazuje, že by znalecký posudek vyvlastnítele byl vadný.

[31] Ani výzva Magistrátu hlavního města Prahy k prodeji pozemku parc. č. 1205/6 v k. ú. Ruzyně o výměře 45 m² za 10 210 Kč/m², kterou stěžovatelka v kasační stížnosti předložila jako ilustraci údajného nesprávného ocenění, není v tomto případě relevantní. Stěžovatelkou uváděný pozemek není srovnatelný s vyvlastňovanými pozemky, protože je zařazen mezi plochy „čistě obytné“ dle územního plánu, zatímco pozemky stěžovatelky nikdy nebyly určeny k bytové výstavbě. Navíc stěžovatelka nezmínila, že prodej zahrnuje i sousední pozemek parc. č. 1211/4, který je v katastru nemovitostí evidován jako „ostatní plocha“ – tedy nikoliv „orná půda“ jako je to v případě vyvlastňovaných pozemků.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[32] Soud nejprve ověřil splnění zákonných podmínek řízení o kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) přípustná. Poté přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s. v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a dospěl k závěru, že **není** důvodná.

[33] Kasační soud úvodem zdůrazňuje, že řízení o kasační stížnosti není pokračováním řízení o žalobě, ale je samostatným řízením o mimořádném opravném prostředku za procesní situace, ve které řízení před krajským (zde městským) soudem již bylo pravomocně skončeno. Nejvyšší správní soud přezkoumává rozhodnutí a postup krajského soudu, stěžovatel je proto povinen uvést konkrétní argumentaci zpochybňující závěry vyslovené v napadeném rozhodnutí krajského soudu (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2015, č. j. 8 Afs 25/2012 - 351, odst. 140 a judikatura tam citovaná). Dle rozsudku rozšířeného senátu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005 - 58, je žalobce povinen vylíčit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti. Tyto závěry rozšířeného senátu lze plně vztáhnout i na formulaci důvodů kasační stížnosti s tím, že důvody musí směřovat proti rozhodnutí krajského soudu, neboť podstatou řízení o kasační stížnosti je přezkum soudního rozhodnutí (shodně viz rozsudek ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005 - 58).

[34] Stěžovatelka z velké části v kasační stížnosti opakuje námitky uplatněné již v žalobě a nijak nereaguje na argumentaci městského soudu. Účelem řízení o kasační stížnosti není obsírně vyvracet opakující se a prolínající se argumentaci, kterou se již dostatečně zabýval městský soud v napadeném rozsudku (a předním též žalovaný). Proto bude Nejvyšší správní soud v případě opakujících se námitek, které nijak konkrétně nepolemizují se závěry městského soudu, pouze odkazovat na odůvodnění napadeného rozsudku. Řízení ve správním soudnictví je ovládáno dispoziční zásadou, což platí i v řízení o kasační stížnosti. S výjimkami uvedenými v § 109 odst. 4 větě za středníkem s. ř. s., je soud vázán důvody vymezenými v kasační stížnosti (§ 109 odst. 4 věta před středníkem s. ř. s.), a proto jasnost a konkrétnost formulace stížnostních bodů a jejich odůvodnění v kasační stížnosti do značné míry předurčuje obsah rozhodnutí kasačního soudu (srov. rozsudek ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 Afs 104/2004 - 54).

pokračování

[35] Veden výše uvedenými závěry judikatury posoudil kasační soud uplatněné kasační námitky následovně. Stěžejní otázkou v nyní souzené věci je posouzení toho, zda znalecký posudek vyvlastnítele trpí natolik zásadními vadami, které by mohly vést k závěru, že samotný kontraktační proces neproběhl v souladu se zákonem.

[36] Stěžovatelka konkrétně namítá, že na rozdíl od vyvlastňovaných pozemků se řada srovnávaných pozemků uvedených ve znaleckém posudku vyvlastnítele nachází mimo území hlavního města Prahy. Tuto námitku uplatnila i v žalobě, avšak zde nikterak neupřesnila, o které pozemky by se mělo jednat. Městský soud v bodě 35 napadeného rozsudku konstatoval, že znalec vybral ke srovnání pozemky v obdobné lokalitě, tj. na okraji Prahy. Nejvyšší správní soud ověřil, že je tento závěr v souladu se znaleckým posudkem vyvlastnítele (str. 44–45 dodatku znaleckého posudku vyvlastnítele ze dne 30. 4. 2022, ev. č. 6070-056/2022). Vzhledem k tomu, že stěžovatelka v kasační stížnosti nijak svoji argumentaci neupřesnila a pouze opakuje námitku obsaženou v žalobě, se jí kasační soud blíže nezabýval o odkazuje na její vypořádání městským soudem, s nímž se ztotožnil.

[37] Další námitka stěžovatelky směřuje vůči tomu, že kupní cenu vyvlastňovaných pozemků stanovil znalec jako extenzivně nízkou. Otázku správnosti znaleckého posudku i jeho ocenění podle stěžovatelky nelze řešit až v rámci následného řízení o stanovení náhrady za vyvlastnění. K tomu odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 7. 2021, č. j. 1 As 176/2019 - 53.

[38] Nejvyšší správní soud předesílá, že v tomto případě došlo k vyvlastnění na základě mezitímního rozhodnutí podle § 4a liniového zákona. Toto ustanovení umožňuje rozhodnout o vyvlastnění pozemku, aniž by byla určena výše náhrady za vyvlastnění. Stěžovatelkou uváděný rozsudek však tuto situaci vůbec neřešil. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 7. 9. 2023, č. j. 2 As 181/2023 - 57, potvrdil názor krajského soudu, že věcná správnost znaleckého posudku není relevantní pro mezitímní rozhodnutí podle § 4a liniového zákona. Konkrétně v bodě 28 uvádí, že: *„Ve vyvlastňovacím řízení namítali žalobci věcnou nesprávnost znaleckého posudku, zejména zvolený postup stanovení ceny náhrady za omezení vlastnického práva. Krajský soud přitom v napadeném rozsudku sám uvedl, že věcná správnost znaleckého posudku není relevantní pro mezitímní rozhodnutí podle § 4a liniového zákona. V mezitímním rozhodnutí totiž náhrada za vyvlastnění není vůbec řešena. Krajský soud dále uvedl, že vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí by mohly mít pouze takové vady znaleckého posudku, pro které by jej vůbec nebylo možno považovat za splnění náležitosti podle § 5 odst. 2 písm. a), resp. § 18 odst. 3 písm. d) zákona o vyvlastnění. Žádnou takovou námitku však žalobci ve vyvlastňovacím řízení neučinili – jejich námitka spočívala čistě v tvrzení, že znalecký posudek určil výši stanovení náhrady za omezení vlastnického práva pomocí ceny zjištěné namísto ceny obvyklé. Jedná se tak o námitku, která se mýjí obsahem mezitímního rozhodnutí, kterým je zároveň vymezen rozsah přezkumu ve správním soudnictví.“*

[39] Městský soud proto správně zohlednil specifika ustanovení § 4a liniového zákona, jehož účelem je urychlit a zjednodušit majetkoprávní vypořádání pro klíčové dopravní stavby, přičemž otázka náhrady je ponechána na navazující řízení. Posuzoval pouze, zda kontraktační proces proběhl zákonně, což je podmínkou pro zahájení vyvlastňovacího

řízení. Dále městský soud uvedl, že znalecký posudek předložený v rámci kontraktačního procesu před zahájením vyvlastňovacího řízení musí splňovat požadavky zákona, zejména § 3b odst. 2 liniového zákona. Nemusí však dokonale odpovídat obvyklé ceně pozemku, a v navazujícím řízení o náhradě mohou být zjištěny skutečnosti, které odůvodní jinou cenu. Podle městského soudu postačuje, aby posudek neobsahoval cenu excesivně odlišnou od obvyklé nebo zjevně nespravedlivou.

[40] Takovýto postup městského soudu je v souladu s judikaturou NSS, který v rozsudku ze dne 19. 6. 2024, čj. 2 As 249/2023 - 58 uvádí, že: „Podstatné je, zda ocenění provedl znalec, učinil tak na základě řádného zadání a nedopustil se při své odborné činnosti zjevného excesu. Byl-li znalecký úkol zadán chybně (např. k jakému okamžiku má být ocenění provedeno, případně ke kterým skutečnostem může či nemůže být přihlédnuto, jakou metodou má být cena stanovena), nebyl-li použit správný koeficient apod., může navržená kupní cena vykazovat vady, které podle své intenzity mohou v některých případech vést až k závěru, že kontraktační proces neproběhl tak, aby byla zákonná podmínka pro zahájení vyvlastňovacího řízení splněna. Správnost stanovení výkupní ceny jako takovou správní soud nepřezkoumává, pouze v rozsahu žalobních bodů posuzuje, zda postup vyvlastnítele netrpěl takovými deficity, které by činily celou fázi předcházející vyvlastňovacímu řízení neférovou, formální, a tedy zákon obcházející. Posouzení správnosti výše náhrady je až úkolem civilního soudu v řízení podle části páté o. s. ř., který při tom plně aplikuje zásady judikatury Ústavního soudu o hodnocení znaleckého posudku jako důkazu.“

[41] Městský soud se v souladu s výše uvedenou judikaturou zabýval v žalobě namítanou vadou kontraktačního procesu v podobě excesivně nízké ceny ve znaleckém posudku vyvlastnítele v bodech 34–50 napadeného rozsudku. Dospěl k závěru, že znalecký posudek neobsahoval cenu excesivně odlišnou od ceny obvyklé či cenu zjevně nespravedlivou, neboť vyhovoval požadavkům zákona, zejména §3b odst. 2 liniového zákona. Není proto pravdou, že by se otázkou vad znaleckého posudku vyvlastnítele spočívajících v nesprávném ocenění pozemků vůbec městský soud nezabýval, jak stěžovatelka namítá v kasační stížnosti.

[42] Podle § 3b odst. 2 liniového zákona „znalecký posudek, který je podkladem pro navržení výše kupní ceny v návrhu kupní smlouvy, stanoví cenu ve výši obvyklé ceny pozemku nebo stavby, včetně všech jejich součástí a příslušenství. Ocenění se provede podle oceňovacího předpisu účinného ke dni odeslání návrhu kupní smlouvy a cena pozemku nebo stavby se ve znaleckém posudku určí vždy podle jejich skutečného stavu k tomuto dni; přitom se nepřihlédne k jejich zhodnocení nebo znehodnocení v souvislosti s tím, že jsou určeny k uskutečnění stavby dopravní infrastruktury.“

[43] Stěžovatelka v kasační stížnosti namítá, že cenu za vyvlastňované pozemky stanovil znalec Ing. Hába jako velmi nízkou, protože znalecký posudek vyvlastnítele chybně srovnává vyvlastňované pozemky, které jsou podle územního plánu zastavitelné, s nezastavitelnými pozemky určenými k zemědělské výrobě. Zároveň pokud znalec v posudku vyvlastnítele uvedl, že se řídil § 3b odst. 2 liniového zákona a použil pouze vzorky pozemků určených pro zemědělskou činnost, aniž zohlednil jejich zařazení v územním plánu, provedl tím podle stěžovatelky vlastní právní posouzení, ke kterému není oprávněn.

pokračování

[44] Městský soud se s těmito námitkami vypořádal v bodech 35-42 napadeného rozsudku, kde uvedl, že argumentace žalobkyně týkající se zastavitelnosti části pozemků není přiléhavá. Vyvlastňované pozemky jsou dlouhodobě určeny k výstavbě MÚK Aviatická. Již od roku 2009 došlo k vymezení této veřejně prospěšné stavby v zásadách územního rozvoje hlavního města Prahy, a následně i v rámci územního plánu schváleného dne 26. 4. 2012. K umístění této stavby došlo pravomocným rozhodnutím Úřadu městské části Praha 6, odboru výstavby ze dne 3. 2. 2017, č. j. MCP6 02224/2017. Stěžovatelka při jejich nabytí v roce 2018 proto musela být o tomto určení pozemků informována a nemohla tedy očekávat, že by vyvlastňované pozemky mohly být využity jakýmkoli jiným způsobem, tedy například vymezením jiného záměru než výstavby MÚK Aviatická. Městský soud dále uvedl, že se nejedná o posuzování k tíži stěžovatelky ani o nepřípustné porušení zákazu (ne)zohlednění stavby budoucí dopravní infrastruktury stanoveném v § 3b odst. 2 liniového zákona, nýbrž o konstatování faktického stavu.

[45] Pokud stěžovatelka odvozovala vyšší cenu části vyvlastňovaných pozemků od jejich zastavitelnosti dle územního plánu, neodpovídá to podle městského soudu jejich faktickému stavu k datu ocenění, který je primárním kritériem pro znalecké posouzení podle § 3b odst. 2 liniového zákona. Vyvlastňované pozemky ležely v době ocenění ladem jako orná půda, což stěžovatelka v průběhu řízení nerozporovala. Znalec je na základě toho ocenil. Vyšší cena díky zastavitelnosti vyvlastňovaných pozemků se v daném případě nemůže projevit, neboť stěžovatelka neprokázala žádnou reálnou možnost potenciálního budoucího zhodnocení vyvlastňovaných pozemků. Znalec proto posoudil vyvlastňované pozemky jako ornou půdu, a to na základě údajů z katastru nemovitostí, systému LPIS, místního šetření a historického využití, neboť ještě v době nabytí těchto pozemků stěžovatelkou se na pozemcích prováděla zemědělská činnost na základě pachtovní smlouvy. S ohledem na skutečný stav vyvlastňovaných pozemků k datu znaleckého posuzování (§ 3b odst. 2 liniového zákona) znalec pro srovnání vybral rovněž zemědělské pozemky v obdobné lokalitě, vedené jakožto orná půda. Podle městského soudu znalec posuzoval skutečný stav pozemků za účelem zjištění právě ceny obvyklé, přičemž tato otázka je otázkou odbornou a ryze skutkovou. Podle městského soudu znalec ohledně výběru srovnávaných pozemků za účelem zjištění ceny obvyklé excesivně nevybočil ze svých kompetencí.

[46] Důraz na upřednostňování faktického stavu pozemku před jeho vymezením v územním plánu judikoval i Nejvyšší správní soud již ve výše citovaném rozsudku ze dne 19. 6. 2024, čj. 2 As 249/2023 - 58. Konkrétně zde v bodech 28-29 uvádí, že: „Podstatný je faktický stav pozemku bez ohledu na určení v územním plánu, ať se jedná o jakoukoli jeho časovou verzi. Princip stanovení výše nabídkové ceny jejím navázáním na skutečný stav pozemku změnila novela liniového zákona (zákonem č. 405/2012 Sb., s účinností od 1. 2. 2013, viz důvodová zpráva), aby eliminovala neopodstatněné zhodnocení zejména zemědělských nebo lesních pozemků v trase budoucí stavby dopravní infrastruktury jen proto, že byly v územně plánovací dokumentaci a následně v územním řízení určeny pro uskutečnění dopravní stavby. Současně měla tato změna pomoci výrazně omezit spekulace či machinace s dotčenými pozemky nebo protiprávní ovlivňování konkrétního umístění stavby dopravní infrastruktury s ohledem na vlastnictví pozemků. Vyvlastnitel tedy nepochybil, jestliže jako podklad pro návrh kupní ceny použil znalecký posudek, který pozemek ocenil dle jeho skutečného stavu jako ornou půdu bez ohledu na označení v územně plánovací dokumentaci.“

[47] Městský soud tedy konkrétně v napadeném rozsudku vyložil, proč znalec postupoval v souladu se zákonem, pokud ve znaleckém posudku vyvlastnitele nezohlednil zastavitelnost vyvlastňovaných pozemků. Stěžovatelka proti výše uvedeným závěrům městského soudu konkrétně nebrojí a nepolemizuje s nimi. Pouze v zásadě opakuje svou argumentaci obsaženou v žalobě, že měl znalec posuzovat vyvlastňované pozemky i s ohledem na jejich vymezení v územním plánu. Není úkolem Nejvyššího správního soudu, který je rozsahem přezkumu vymezeného v kasační stížnosti vázán, za stěžovatelku domýšlet, v čem by měl být výše uvedený závěr městského soudu chybný. S ohledem na obsah kasační argumentace tedy Nejvyšší správní soud konstatuje, že městský soud se námitkami ohledně vad znaleckého posudku zabýval dostatečně.

[48] Nejvyšší správní soud dále uvádí, že podle § 109 odst. 5 s. ř. s. nepřihlíží ke *skutečnostem, které stěžovatel uplatnil poté, kdy bylo vydáno napadené rozhodnutí*. V nyní projednávané věci proto nemohl přihlídnout ke stěžovatelkou nově doložené výzvě Magistrátu hlavního města Prahy o záměru prodat pozemky v k. ú. Ruzyně, obec Praha, ze dne 5. 8. 2024.

[49] Kasační soud se rovněž neztotožňuje se závěrem stěžovatelky, že by městský soud nahradil vlastním posouzením argumentaci žalovaného. I žalovaný se totiž obsáhle vyjadřoval k namítaným vadám znaleckého posudku na str. 22–25 napadeného rozhodnutí a postavil své závěry na obdobných argumentech jako městský soud.

[50] Na námitku stěžovatelky ohledně jí předložených znaleckých posudků, které měly prokázat vyšší hodnotu vyvlastněných pozemků oproti ocenění vyvlastnitelem, rovněž již dostatečně odpověděl městský soud v napadeném rozsudku. Zde uvedl, že tyto posudky nejsou pro dané řízení relevantní, jelikož předmětem tohoto řízení je zákonnost kontraktačního procesu v rámci nabídky vyvlastnitele před zahájením vyvlastňovacího řízení. Dokumenty, na které se žalobkyně odvolává, předložila až po zahájení vyvlastňovacího řízení, a proto nemohly nijak ovlivnit fázi kontraktačního procesu s vyvlastnitelem. Městský soud rovněž zdůraznil, že znalecký posudek předkládaný v rámci kontraktačního procesu nemusí zcela bezchybně oceňovat cenu obvyklou vyvlastňovaných pozemků, nicméně nesmí obsahovat cenu excesivně odlišnou od ceny obvyklé či cenu zjevně nespravedlivou. Takové nežádoucí skutečnosti v daném případě městský soud nezjistil. Obdobně městský soud posoudil námitku stěžovatelky, že vyvlastnitel nevyužil své předkupní právo k pozemkům v roce 2018, ani v letech 2020 a 2021, kdy mohl tyto pozemky získat soudním uplatněním předkupního práva, a předejít tak jejich vyvlastnění. Městský soud k tomu uvedl, že ani tato okolnost nemůže mít vliv na nabídku v rámci kontraktačního procesu či na vyvlastňovací řízení. Stěžovatelka s těmito závěry městského soudu konkrétně nepolemizuje a pouze opakuje argumentaci uplatněnou v žalobě. Stěžovatelka tak nijak konkrétně nebrojí například proti závěru městského soudu, že znalecké posudky předložené až po zahájení vyvlastňovacího řízení nemohou ovlivnit fázi kontraktačního procesu s vyvlastnitelem. Stěžovatelka ani nijak neargumentuje proti závěrům žalovaného, že jí předložený znalecký posudek porovnává pozemky, které již byly stavebními pozemky pro bytovou výstavbu, a nejednalo se tak o pozemky využitelné pro záměry podle regulativu DL – dopravní, vojenská a sportovní letiště (a že tak podklady předložené stěžovatelkou nezpochybňují znalecký posudek Ing. Háby a ani kontraktační proces). Nejvyšší správní soud proto odkazuje na napadený rozsudek (body 48 až 50)

pokračování

a dodává, že případnou nezákonně nízkou cenu, tedy nezákonnou výši náhrady je třeba řešit v civilním řízení podle části páté občanského soudního řádu (včetně posouzení odlišných závěrů znaleckých posudků ve vztahu k výši náhrady).

[51] Stěžovatelka dále namítá, že žalovaný pochybil, pokud nevyčkal se svým rozhodnutím až do doby rozhodnutí o podané kasační stížnosti stěžovatelky týkající se zákonnosti rozdělení vyvlastňovaných pozemků. I tuto námitku však městský soud obsáhle vypořádal v bodech 51 až 54 napadeného rozsudku. Zde uvedl, že přerušení správního řízení je volitelný nástroj a žalovaný není povinen jej využít, zejména v řízeních dle liniového zákona, kde je žádoucí zamezit průtahům. Nejvyšší správní soud ve svém zrušujícím rozsudku ze dne 19. 7. 2024 č. j. 2 As 145/2024 - 29 řešil otázku subsidiarity žalobkyní podané zásahové žaloby a nezabýval se přímo otázkou samotné zákonnosti rozdělení pozemků. Proto z něj nelze usuzovat ničeho o tom, zda bude žalobkyně v dané věci úspěšná.

[52] I zde však kasační stížnost obsahuje pouze obecný nesouhlas stěžovatelky se závěry městského soudu bez jakékoliv konkrétnější argumentace. Nejvyšší správní soud proto uzavírá, že tento závěr městského soudu považuje za řádně, logicky a srozumitelně odůvodněný, přičemž stěžovatelka nepředkládá žádné konkrétní argumenty, jimiž by závěry městského soudu zpochybňovala.

[53] O návrhu stěžovatelky na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti Nejvyšší správní soud nerozhodoval. Podle § 2 odst. Liniového zákona platí, že: „*Návrh na přiznání odkladného účinku žaloby proti rozhodnutí vydanému v řízení podle § 1 lze podat pouze společně se žalobou. Návrh na přiznání odkladného účinku opravného prostředku proti rozhodnutí soudu o žalobě podle předchozí věty lze podat pouze společně s opravným prostředkem. K později podanému návrhu na přiznání odkladného účinku soud nepřihlíží.*“ Stěžovatelka požádala o přiznání odkladného účinku samostatným podáním až dne 30. 9. 2024. Kasační stížnost však podala již 10. 9. 2024, proto Nejvyšší správní soud k návrhu o přiznání odkladného účinku v souladu s výše citovaným ustanovením nepřihlédl.

[54] Nejvyšší správní soud dále v souladu s § 109 odst. 5 s. ř. s. nepřihlédl přiloženému Memorandu o spolupráci, kterým stěžovatelka odůvodňuje systémovou podjatost žalovaného. Toto memorandum ze dne 2. 3. 2020 totiž stěžovatelka předložila poprvé až v kasační stížnosti. Soud dodává, že uvedený dokument je běžně dostupný veřejnosti, a to i na internetu. Stěžovatelka ani nijak blíže nespecifikovala, co jí bránilo podjatost žalovaného namítat již v řízení před městským soudem.

IV. Závěr a náklady řízení

[55] Nejvyšší správní soud neshledal námitky stěžovatelky důvodnými. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí soud přihlížet z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

[56] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatelka nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť ve věci neměla

úspěch. Žalovanému žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly, a proto mu soud náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznal.

[57] Osobě zúčastněné na řízení Nejvyšší správní soud neuložil v řízení o kasační stížnosti žádnou povinnost, s jejímž splněním by jí vznikly náklady řízení. Nejvyšší správní soud tedy dle § 60 odst. 5 s. ř. s. rozhodl, že osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 7. listopadu 2024

Lenka Kaniová
předsedkyně senátu